

сѣвѣмъ друго потекло. Макаръ и да прие това плѣме името си отъ Българската дружина, то ни най-малко не води родътъ си отъ нея а е потомъкъ на онѣзи многобройни Славяни, които въ VI и VII вѣкъ изпълниха балканскій полуостровъ.

Подбалканскитѣ страни заедно съ околността на Сливенъ сж биле подчинени на Българитѣ още прѣзъ времето на князътъ Кормесий (753 — 760). Споменахме вече, че споредъ разказътъ на Теофана, Българскій князь Крумъ поискалъ отъ Византийцитѣ, възобновлението на пограничнитѣ договори, направени отъ прѣдшественикътъ му Кормесий, гдѣто се споменува като погранично мѣсто Милеонъ въ Тракия. Това Тракийско мѣсто сж мѣнастирскитѣ върхове (въ Каваклийска околия). Отъ VIII столѣтие чакъ до времето на поробванието на България отъ Турцитѣ, подбалканскитѣ страни сж биле зрѣлище на постоянни борби между Българитѣ и Византийцитѣ. Населението на подбалканскитѣ градове и заселища сж биле въ постоянна опасностъ отъ нападение то на неприятелската войска. По причина на туй до всѣко заселище е имало заправени градища за да се крие населението въ тѣхъ въ случай на нужда.

Сливенскійтъ Хисарлъкъ е билъ поправенъ споредъ византийската стратегия, т. е. въ срѣдата му е била съградена една кула, нарѣчена пиргъ. Въ Хисарлъкътъ, види се, да се е прибиралъ само военнийтъ гарнизонъ, българскій или византийскій; за прибиране на населението било съгрдено въ стрѣмнинитѣ на Синитѣ камъни „Маринино градище“. Градището е расположено високо въ камънитѣ на сѣвероистокъ отъ Хисарлъкътъ, по наклоненията Айвалджеренската рѣчица. Мѣстоположението му е твърдѣ стратегично, понеже е запазено отъ всичкитѣ страни съ стрѣмнини и съ единъ зидъ, който е заграж-